

KATONAI SZOLGÁLAT

2013. március 21-én, Jákob János dandártábornok, tábori lelkész látogatott meg minket és az internátus dísztermében egy egész estés előadást tartott számunkra.

Az előadás fő vonala a tábori lelkészi munkát és annak hátterét mutatta be. Ez a fajta lelkészi munka szinte mindenben eltér a szokásostól, de alapja és lényege egy és ugyanaz: az emberek lelkiigondozása. Ugyanis, mint megtudtuk, kimutatott tény, hogy egy jó, erős és biztos lelkiállapotban lévő katona mérhetően jobb szolgálatot nyújt, mint egy gondjaival küszködő, folyton vívódó. Ebből adódóan a lelkészi szolgálat elhanyagolhatatlan egy külföldön állomásozó katonai egységnél.

Az áhítatok és egyéb egyházi szertartások lebonyolítása mellett, más szociális feladatokat is a tábori lelkészek látnak el (szülinapok megtartása, ajándékok beszerzése vagy egy megkívánt étel elkészítése).

Mindezt összegezve tagadhatatlan a tény, hogy a katonák között lelkésznek is kell lennie. Azonban, hogy ne különítsük el őket nagyon, megemlíteném, hogy ők teljesen ugyanolyan katonák, mint a rajtuk kívül szolgálók. Előadónk még egy történetet is mesélt ehhez kapcsolódóan, mikor hat órát kellett vesztegelniük egy páncélozott tank alatt.

Az est mondanivalója egy boszniai történet köré volt fonva. Hallhattunk arról a gyűlöletről, amit egyik ember táplál a másik iránt, láthattunk képeket a háború okozta nyomorról és szegénységről. Valójában elképzelni sem tudjuk, milyen lehet ilyet átélni, akár civilként, akár katonaként. Megismertük, hogyan működik, és hogyan néz ki egy igazi katonai tábor.

Az előadás mélységéről és színvonaláról úgy gondolom, már nem kell írnom. A mi reakciónk (legalább is az enyém), a megdöbbenés legnagyobb határáig rúgott, különösen a szétlőtt házak látványán. Igazságot tenni egy ilyen helyzetben nem lehet, és szerintem nem is az igazságszolgáltatás miatt állomásoztak Boszniában. Azoknak az embereknek, akik szenvedői és áldozatai egy ilyen háborúnak, olyan seb keletkezik a lelkén, ami a leg többüknel begyógyíthatatlan. Egy katona, aki tábori lelkész azért van ott, hogy a keletkezett sebet ápolja, vagy legalább megpróbálja enyhíteni a fájdalmat.

A hallottak hiteleségét erősítették a kivetített képek és láthattuk miként fest egy dandártábornoki uniformis. Merem állítani, hogy nem volt olyan diák, akire nem hatott az előadás, akiben nem mozdult meg belül valami. Nem volt olyan diák a díszteremben, aki nem tette fel magának a kérdést:

„És ha ez velem történik? Vajon én mit tennék? „

Zárásképpen még egy kérdést feltennék: Vajon mit tudnánk tenni egyáltalán?

Miskei Sándor

11.a